

Férfias nők, nőies férfiak? Avagy eltolódtak a nemi szerepek?

Az elmúlt száz évben hatalmas változás állt be a férfi-női kapcsolatokban. A szinte követhetetlen technikai fejlődés mellett, űrült sebességgel, napról napra módosul a nemek közti viszony is. A nők felfedezték, hogy érnek annyit, mint a férfiak, ugyanazokat az egyetemeket képesek elvégezni, ugyanazokat a munkaköröket tudják sikeresen betölteni, mint hímnemű társaik, ráadásul egyéb jó tulajdonságokkal, mint például az empátia bizonyos helyzetekben még túl is szárnyalhatják őket.

Egyre gyakoribb a karrierista nő típusa, aki először saját egzisztenciát akar, aztán párkapcsolatot, és csak később családot, megállapodott, nyugodt életet. A mai nők egyre nagyobb hányada nem az édesanyja szoknyája mellől, a szülei által kuporgatott hozománnyal megy férjhez, hanem a saját lakásából, saját vagyonával, házassági szerződéssel felfegyverkezve néz a házasság intézménye felé.

Természetesen a nők nagy része szeretne családot, és stabil párkapcsolatot, azonban ma már azt mondják, hogy nem mindenáron. Hisz egy nő éppúgy ki tud cserélni egy villanykörtét, mint egy férfi, képes eltartani magát, van bankszámlája, kocsija, és barátai, akiket bármikor felhívhat, ha egyedül érzi magát. Tehát az egyedülálló nő nem elveszett ember, ugyanakkor a többség úgynevezett kényszerszingli, egyáltalán nem élvezi, hogy egyedül kell élnie.

A nemek közötti szerepelosztás eltolódni látszik, nem ritka, hogy nők udvarolnak férfiaknak, az asszony tartja el a családot, s a férfi marad otthon a gyerekekkel. Még a divat is rásegít erre, hisz trendi lett a metroszexuális férfi, aki krémezi az arcát, alapozót használ, hogy eltüntesse a bőrhibáit, roppant hosszú időt tölt öltözködéssel, és illatosabb, mint a barátnője. Vajon milyen hatással van ez a férfiak önbecsülésére? Milyen erőket szabadít fel a nőkben? Akarnak egyáltalán a nők férfias feladatokat ellátni? Örülnek annak, hogy olykor a férfiak szerepkörét is kénytelenek átvenni? Mi az oka annak, hogy olyan magas ma a szinglik száma, és egyre többen vannak?

Szidónia (35) úgy döntött, hogy nem alkuszik meg, megvárja, amíg a szerelem rátalál. Úgy gondolja, ha valaki görcsösen erőlködik, hogy párra leljen, az riasztó a másik nem számára, ráadásul a társkeresőnek sem felemelő élmény.

- Hosszú évek óta élek egyedül, és hazudnék, ha azt mondanám, hogy utálok ezt az életmódot. Sokat dolgozom, egy reklámügynökségnél tevékenykedem meglehetősen jó beosztásban, úgyhogy nem panaszkodom az életszínvonomra. Vannak barátaim, akikre mindig számíthatok, és akikkel nyaralni, telelni járunk, és élvezzük az életet. Természetesen hiányzik egy társ, de nem mindenáron akarok párt találni. Olyan emberrel szeretném összekötni az életemet, aki minden szempontból megfelel nekem, és én minden szempontból megfelelek neki. Ezt úgy értem, hogy hasonló az érdeklődési körünk, tudunk beszélgetni bármiről, megértjük és toleráljuk a másik hibáit, gyengeségeit.

Vannak az életben olyan dolgok, amiket szívesen bízna másra.

- Utálok a szerelős dolgokat. Utálok a kocsimat szervizbe vinni, tankolni is utálok. Még a vízórám beszerelését is hónapok óta halogatom, pedig hatalmas a közös költségem. Természetesen ki tudom hívni a szerelőt, villanykörtét is cserélek bármikor, azonban jobban örülnék, ha valaki más vállalná ezeket a munkákat magára. Nem vagyok férfias nő attól, hogy a szükség rákényszerített arra, hogy az ilyen típusú feladatokat is magam intézzem. Azt azonban élvezem, ha néha egy kicsit barkácsolnom kell. Például én szereltem össze, sőt én is pácoltam a könyvespolcaimat, és a számítógép asztalomat is sikerült kiválóan összeraknom.

Szidi egy hosszú kapcsolat után, mely kilenc éve ért véget, nem találkozott olyan férfival, akivel szívesen alakított volna ki közös életet.

- Annak idején amikor szerelmes voltam, még nem számított, hogy később ideális lesz-e párom családalapításra. De később úgy gondoltam, hogy nincs benne elég felelősségérzet, kapcsolatunk az évek során nem fejlődött, és inkább szakítottam vele. Mondhatom, hogy inkább az eszemre, semmint a szívemre hallgattam. Mire sikerült kikászálódnom abból a szerelemből, már a húszas éveim végét tapostam, és meg kellett állapítanom, hogy bizony nem is olyan egyszerű új társat találni. Idősebb vagyok, az igényeim is egészen mások a férfiakkal kapcsolatban, mint tíz, tizenöt éve. Jelenleg van egy angol

férfi, akivel alakulóban van a viszonyunk, de eszem ágában sincs beleugrani meggondolatlanul akár egy komolyabb kapcsolatba, akár egy házasságba. Ez rajtam múlik. Nagyon megfontolt lettem, nem akarom olyasvalakivel összekötni az életemet, akiről esetleg később derül ki, hogy nem hozzám való. Azt hiszem, hogy az én korosztályombeliek már talán kicsit túl sokat is gondolkodnak a kapcsolatokon, a lehetőségeken, és a hátulütőkön. Ezért olyan nehéz. Láttunk már az életben egyet s mást, így óvatosan közelítünk a másik nemhez, ráadásul csak azért, hogy legyen mellettünk valaki, vagy elmondhassuk, hogy nem vagyunk szinglik, nem alkuszunk meg akármilyen kapcsolattal. Társra, érzelmekre van szükségünk nem anyagi biztonságot nyújtó eltartóra, hisz eltartjuk mi magunkat, és ezzel biztonságot is teremtünk magunk számára. Tehát inkább élek egyedül, mint egy rossz, kiábrándító kapcsolatban, vagy akár társas magányban.

Metroszexuális férfi: Az a nagyvárosi, magára sokat adó férfi, aki testével egy nőt is meghazudtoló mértékben törődik. Az irányzat fő alakja az angol focista Beckham, aki elsőként vállalta, hogy a médiában terjeszti az új gondolkodásmódot, miszerint egy férfi is szőrteleníthet, sminkelhet, gondozhatja a bőrét, és a ruházatával a trendi irányzatokat kell követnie. Ezt a férfialakot a feminim elemek uralják, ugyanakkor ezek a férfiak heteroszexuálisok. Inkább arról van szó, hogy a nemek viszonyában mindazt, ami eddig a nők privilégiuma volt, mára a férfiak is magukénak akarják tudni.

Sz. Mikus Edit szexológus

A megváltozott nemi szerepekről

Egyenjogúság van... állítólag... De vajon elhisszük ezt? Sokan ezt teszik és e szerint is élnek, rendezik be az életüket. Pedig itt Európa közepén még nagyon messze vagyunk a valódi egyenjogúságtól, egyenrangúságtól. Bennem az a kérdés is felmerül, hogy jó lenne-e egyáltalán?

A megváltozott nemi szerepek ősrégi egyensúlyt bontottak fel. A Nap és Mars típusú férfiak, Hold és Vénusz típusú nők helyett harcos amazonok, szinglinek álcázott elmagányosodott, hatalmas EGOval rendelkező nők tömkelege kergette a férfiakat a metroszexualitás téveszméjébe. Ugyanis vannak felbonthatatlan törvényszerűségek. Ez pedig alapvetően a férfias és nőies energiák folyamatos egyensúlya. Ha a nők gyengédek (és nem gyengék!), alkalmazkodók (és nem megalázkodók), Hold típusok és nem akarnak a Nap helyett is az Égbolton ragyogni, akkor mellettük a férfiak erősek, határozottak lesznek, meg tudnak felelni a sugárzó Nap szerepnek. (Ne feledjük, a Holdnak nincs önálló fénye, csak visszatükrözi a Nap fényét!) Az idő előrehaladtával - a nők iránti tiszteletből - képesek alkalmazkodni is a nőkhöz, hogy a tenyerükön hordozhassák. De ha a nők megfordítják a szerepüket, ügyesek, erősek, akaratosak, irányítók, akkor a férfiak mellettük ügyetlenek, gyengék, pipogyák és papucsok lesznek. Ha a nők kezdeményeznek, a férfiak visszavonulnak. Ha a nők a szexben kikövetelik az orgazmusukat, a férfiak ettől megijednek, és potenciazavarokkal fognak küzdeni. (Ellensúlyozásképpen pedig ők maguk követelik a nőt az orgazmust, mint saját teljesítményük eredményét.) Ez az egók harca, és az egyensúly és harmónia felbomlása. Itt tartunk most.

Történelmileg is indokolt a női szerepek változása. Először a kommunista szemléletre fogtuk a nemtetsző változást, majd rájöttünk, hogy a polgári társadalmakban is szükségszerűen bekövetkezik. Már több sci-fi mű, szépirodalmi és filmalkotás is jelezte előre, hogy a társadalomban a nők fogják átvenni az uralmat. Ezt jelzi rengeteg kalandfilm is Xénától Lara Croftig. Csak a következményei

nincsenek még felmérve, és nem tudjuk hová vezethet ez az út. Azt viszont sejtjük, hogy nem jó az irány...

„A férfiak a teremtés koronái.” Hagyjuk meg őket ebben a **tévhitben**.

Ugyanis csak akkor tudnak férfiak maradni. A nők pedig kizárólag férfias férfiak (és nem a metroszexuálisok!) mellett tudnak nőkként élni, és élvezni az élet pozitív és negatív adományait. Ha az egyensúlyt felbomlasztjuk, akkor a fekete-fehét Jin-Jang (tökéletesség és egyensúly) szimbólumból egy szürke massa lesz, azaz az egész társadalom hermafroditizálódik. Csoda hát, ha az ember így nem kíván családot alapítani és szaporodni?

Ha a nők kiharcolják maguknak, hogy mindenhez értenek, akkor viselniük kell a következményeit is: bevonulhatnak katonának, mint Izraelben, szerelhetik maguknak a háztartásban szükséges eszközöket, fizethetik a randin a saját vacsorájukat, és ne lepődjenek meg, ha nem adják át nekik a helyet a buszon.

Nem az iráni nő-elnyomás a vágyott.

De nem is az amazonokkal teli világ.

A gyengéd, egóját feladó, alkalmazkodó, észrevétlenül irányító lehet igazán boldog egyedül is, családban is, az ágyban is. Ehhez csak a nők értenek igazán!